

INFORMACE O CIZÍCH ARMÁDÁCH

VOJENSKÁ SOUSTAVA SEVEROATLANTICKÉHO PAKTU — JEJÍ VZNIK, VÝVOJ A VÝZNAM

Vítězstvím Veliké říjnové socialistické revoluce odpadla od kapitalistické soustavy jedna šestina světa se všemi svými trhy a surovinovými zdroji. Ztráta těchto trhů a surovinových zdrojů prohloubila stávající všeobecnou krizi kapitalismu. Jediné východisko z krise viděly všechny imperialistické mocnosti v rozpoutání války proti Sovětskému svazu, v jeho zničení a uchvácení jeho bohatství.

Imperialistické mocnosti vedou tedy od Velké říjnové revoluce až dodnes neustálý boj proti Sovětskému svazu.

Až do napadení Sovětského svazu hitlerovským Německem byl tento boj postupně veden na čtyřech hlavních frontách:

Na frontě vojenské byla to známá nám intervence čtrnácti imperialistických států vedená Velkou Británií, snažící se odstranit svou poválečnou krizi zmocněním se sovětských krajů. V r. 1932 to byla francouzskou vládou plánovaná nová protisovětská intervence, jako následek světové krise kapitalismu (1929—30), která zostrila rozpory mezi kapitalistickým světem a Sovětským svazem, inspirovaná světovou reakcí v čele s americkou a britskou buržoasií a známým Winstonem Churchilem.

Na frontě hospodářské to byly pokusy o využití počátečních hospodářských nesnází mladého sovětského státu k jeho hospodářskému ovládnutí nebo zničení, k čemuž patří i zahraničním placená záškodnická činnost Trockého a ostatních zrádců sovětského lidu.

Na frontě diplomatické byly to různé pletichy a machinace imperialistických diplomatů směřující k bojkotu Sovětského svazu.

Na frontě politické byla snaha západních imperialistických států USA, Velké Britannie a Francie přivodit válečnou srážku hitlerovského Německa se Sovětským svazem a pak, když k této srážce došlo, třebaš za jiných podmínek, než imperialisté předpokládali, oddáváním zřízení druhé fronty nechat Sovětský svaz citelně oslabit a připravit si tak cestu k hospodářskému pronikání do Sovětského svazu.

V období mezi oběma světovými válkami existovaly ještě v Evropě a Asii silné imperialistické státy, kterých USA využívaly pro boj proti Sovětskému svazu a samy zůstávaly v pozadí.

Američtí monopolisté, kteří na druhé světové válce zbohatli a upevnili své hospodářské posice na úkor svých kapitalistických spojenců, zatoužili po světovládě. Spojené státy americké jako nejmocnější imperialistický stát jsou hnány neúprosným základním ekonomickým zákonem kapitalismu po zabezpečení maximálního zisku nejen vykořisťováním vlastního lidu, ale i zotročováním a soustavným olupováním národů jiných zemí. Zotročené kapitalistické státy jsou nuceny hospodářským nátlakem organisovaným americkými monopolisty k zesilování protisovětského protidemokratického boje, v němž nyní převzaly otevřeně vrchní velení.

Pro vedení záměrně připravované války proti Sovětskému svazu a jeho spojencům potřebují Spojené státy získat co nejvíce spojenců. Za tím účelem organisují vojenskou soustavu států do tak zvaného „Severoatlantického bloku“.

Severoatlantický blok byl připravován již při obsazování poraženého hitlerovského Německa v dubnu 1945.

Tedy bylo snahou USA vytlačit z Německa sovětský vliv a přeměnit celé jeho území

ve vlastní vojenskou základnu a nástupiště proti Sovětskému svazu a zemím lidové demokracie. Nezdařené pokusy zmocnit se celého Německa vedly k jeho roztržení a vytvoření jednak „Německé spolkové republiky“, známé pod názvem „Západní Německo“ jednak „Německé demokratické republiky“ v části obsazené Sovětskou armádou. Ze zájmů amerických monopolistů vysvitá, že úkolem Spojených států amerických je vytvořit ze Západního Německa, to jest země s velikým lidským a průmyslovým potenciálem, hlavní pilíř tohoto spojeneckého bloku. Už tím je dán jeho útočný ráz, který nelze zastřít žádnými řečmi o obranných úmyslech členských států. V době Veliké vlastenecké války a těsně po ní různým způsobem zastíraná americká protisovětská politika byla znovu odhalena Trumanovým prohlášením ze dne 12. 3. 1947 o ochotě Spojených států „podporovat svobodné národy, kterým hrozí nebezpečí ztráty jejich suverenity“, a usnesením amerického kongresu o hospodářské a vojenské pomoci Řecku, Turecku a Kuomintanu (Čankajškově nacionalistické Číně).

Protisovětský ráz americké politiky projevil se v roce 1948 vytvořením t. zv. „Západní unie“ z 5 západoevropských států: Velké Británie, Francie, Belgie, Holandska a Lucemburska.

Zároveň v roce 1948 pokusily se Spojené státy vyřešit hrozící jim hospodářskou cyklickou krizi rozšířením svého trhu pod rouškou „americké pomoci“ Evropě, známé jako „Marshallova pomoc“. Vývozem svého úvěru olupují evropské kapitalistické země, které se daly touto záludnou „pomocí“ zlákat, hospodářsky si je zcela podmaňují. Po získání hospodářské nadvlády podmaňují si tyto státy i politicky a nutí je uznávat americkou vojenskou hegemonii ve světě.

„Západní unie“ byla navenek označována jako „obránná oblastní dohoda“, která měla zabezpečit smluvní strany před příští německou agresí. Ve skutečnosti však již byla zárodkem příštího Severoatlantického bloku namířeného nejen proti Sovětskému svazu, ale i proti vlastním kapitalistickým spojencům za účelem jejich systematického olupování a vykořisťování.

Dne 4. dubna 1949 byla ve Washingtonu podepsána dvanácti kapitalistickými státy dohoda o spolupráci a společné „obraně“ proti hrozcím „sovětskému útoku“, známá jako „Severoatlantický pakt“ nebo „Severoatlantický blok“.

Členy bloku se staly: Spojené státy americké, Kanada, Velká Británie, Belgie, Francie, Holandsko, Lucembursko, Norsko, Dánsko, Island, Itálie a Portugalsko.

V roce 1952 byly do bloku ještě přijaty další dva státy, Řecko a Turecko. Kromě Západního Německa připravují Spojené státy přijetí dalších osvědčených protisovětských partnerů, Španělska a titovské Jugoslavie.

Nejvyšším orgánem Severoatlantického bloku je t. zv. Atlantická rada, jejímiž členy jsou ministři zahraničních věcí členských států.

Jako pomocné orgány Atlantické rady byly utvořeny:

- „obránný výbor“, složený z ministrů obrany členských států,
- „vojenský výbor“ jako odborný poradní orgán obranného výboru, složený z náčelníků štábů armád členských států,
- „stálý výbor“ jako výkonný orgán vojenského výboru a
- „finanční a hospodářský výbor“, složený z ministrů financí, jehož úkolem je řešit platební a úvěrové otázky.

Aby byla zvýšena výrobnost válečného průmyslu, odstraněn nedostatek surovin a urychleno zbrojení, byl ještě vytvořen t. zv. „Výbor pro mezinárodní obrannou výrobu“.

Léta 1949 a 1950 jsou charakterisována uzavíráním dvoustranných smluv o „vzájemné pomoci“, podle nichž jsou Spojené státy americké povinny poskytovat jednotlivým členským státům Atlantického bloku vojenskou pomoc ve formě dodávek zbraní a jiného válečného materiálu. Členské státy Severoatlantického bloku se naopak zavázaly dodávat Spojeným státům americkým strategicky důležité suroviny, dát jim na svém území k dis-

posici letecké a strategické základny, sdělovat jim všechna výrobní a vojenská tajemství a vydržovat ve svých zemích americké vojenské misse.

Léta 1949 a 1950 byla obdobím porad, plánování, různých administrativních a organizačních příprav, dodávek amerického válečného materiálu a nátlaku na členské státy na zvyšování jejich vojenských výdajů.

V tomto období měl Atlantický blok k účelům společných akcí k dispozici celkem jen 6 divisí, z toho dvě britské, tři francouzské a jednu belgickou. K nim bylo třeba přičíst i americkou okupační armádu v Německu, složenou z jedné pěší divise a dvou obrněných brigád.

Tyto síly naprosto nestačily na uskutečnění plánovaných agresivních úkolů amerických monopolistů, které se neomezovaly jen na evropský prostor. Do agresivních protisovětských plánů byly zahrnuty i prostory Dálného Východu. Proto podporovali Čankajška v Číně a proto vyprovokovali válku v Koreji, aby získali výhodné nástupiště proti Sovětskému svazu také na Dálném Východě. Tím byla zčásti přeměněna dosavadní „studená válka“ ve válku skutečnou, která trvá už třetí rok. Korejské války využívají američtí monopolisté k rozpoutávání úplné válečné hysterie doma i ve státech západní Evropy a tím zvyšují odbyt svých zbrojařských výrobků a své zisky. Hospodářským nátlakem a zastrašovací politikou chtěly Spojené státy americké dosáhnout toho, aby se evropské kapitalistické státy ochotněji podřizovaly americkému diktátu.

Američtí „odborníci“ začali sami organisovat „bezpečnost“ západní Evropy vyvíjející stále větší nátlak na členské státy Severoatlantického bloku. Výzbrojní program členských států byl proti roku 1949 zečtyřnásoben a požadováno prodloužení doby základní vojenského výcviku ve všech armádách „atlantických“ států na dva roky. Tomuto požadavku vlády členských států dosud nevyhověly, neboť narazily na rozhořčený odpor obyvatelstva. Dnes je v každém ze států Severoatlantického bloku jiná délka základní vojenské služby — od 14 do 24 měsíců.

Nátlak Spojených států na členské státy vyvrcholil na bruselské konferenci Atlantické rady v prosinci 1950, na níž byli zástupci těchto států donuceni schválit bez diskuse celý americký program, a to:

- jmenování amerického generála Eisenhowera vrchním velitelem vojsk Severoatlantického bloku a utvoření jeho hlavního stanu v Paříži,
- podřízení divisi Západní unie, kterým dosud velel anglický maršál Montgomery, vrchnímu veliteli vojsk Severoatlantického bloku,
- utvoření tří evropských oblastních velitelství (v severní, střední a jihovýchodní Evropě) a jejich podřízení přímo vrchnímu veliteli vojsk Severoatlantického bloku,
- začlenění Západního Německa do Severoatlantického bloku a stanovení jeho branného kontingentu,
- zvýšení rozpočtových výdajů a průmyslovou mobilisaci jednotlivých států.

Dne 2. dubna 1951 převzal generál Eisenhower vrchní velení vojsk Severoatlantického bloku v Evropě. Vykonal inspekční cestu do jednotlivých členských zemí bloku, při níž uplatňoval další nátlak na vlády, aby byly stavěny a výzbrojovány nové divise. Při tom není vůbec brán ohled na hospodářské možnosti jednotlivých zemí.

Koncem roku 1951 bylo na pařížské konferenci na Eisenhowerův nátlak schváleno vybudování severoatlantické armády a na lisabonské konferenci v únoru 1952 byl stanoven podobný program a plán její výstavby.

Lisabonská konference Atlantické rady však ukázala rozpory v soustavě Severoatlantického bloku. Byl to zejména těžký rozpor mezi požadovaným vojenským a výzbrojním programem a politickými a hospodářskými možnostmi členských států, dále četné rozpory v otázkách jmenování vrchních velitelů a jejich zástupců, rozpory mezi zájmy jednotlivých členských zemí, rozpory v otázce příští německé armády a mnoho dalších.

K odstranění rozporů byla přetvořena organizace Atlantické rady. Aby byl uveden v soulad vojenský a výzbrojní program s reálnými hospodářskými možnostmi jednotlivých

zemí, stali se členy Rady, která byla přejmenována na „Severoatlantickou radu“, ministři zahraničních věcí, obrany a financí všech členských států.

Poněvadž se Severoatlantická rada schází jen jednou ročně na výročních konferencích, na nichž se projednávají a schvalují americké plány, byla utvořena jako její stálý orgán t. zv. „Stálá rada severoatlantického paktu“ se sídlem ve Fontainebleau (Francie), která je složena ze stálých zástupců jednotlivých zemí, a t. zv. „Rada tří“, v níž jsou zastoupeny jen nejvýznamnější země paktu — Spojené státy, Velká Británie a Francie.

Stálým orgánem Severoatlantického paktu je také jeho generální sekretariát se sídlem v Paříži.

Pomocnými orgány Stálé rady jsou „Výbor pro plánování zámořské dopravy“ a „Severoatlantický úřad pro standardisaci“, jejichž hlavními úkoly jsou: vypracovávání výzbrojních plánů, distribuce amerického válečného materiálu, určování druhů a množství válečné výroby jednotlivých států, standardisace válečného materiálu, platby, poskytování úvěrů a p.

Odborně vojenskými orgány Severoatlantické rady je skupina vojenských výborů. Především je to výbor náčelníků štábů všech 14 členských států — který se schází jen podle potřeby. Jeho stálými orgány jsou dva další výbory: Stálý výbor (Standing Group), který tvoří stálí vojenští zástupci tří hlavních zemí paktu: Spojených států amerických, Velké Británie a Francie. Jeho sídlo je ve Washingtonu, čímž si Spojené státy americké zabezpečují rozhodující vliv v tomto výboru, označovaném názvem „Brain trust“ („mozkový trust“). Zástupci ostatních členských zemí, „outsiderů“, tvoří druhý stálý výbor — jehož působnost je v porovnání s prvním podřadná. Spojí-li se oba tyto stálé výbory, mohou převzít působnost výboru náčelníků štábů.

Stálému výboru (t. j. Standing Group ve Washingtoně) jsou přímo podřízena samostatná rovnocenná spojenecká velitelství a to:

- pro evropskou pevninu „Vrchní spojenecké velitelství v Evropě“ (je označováno zkratkou SHAPE) se stanovištěm v Paříži — Rocquencourt a s americkým generálem Ridgwayem v čele,
- pro celou oblast Atlantického oceánu „Vrchní spojenecké velitelství námořních sil v Atlantiku“, se sídlem v Norfolku (Spojené státy americké) a s americkým admirálem Mc Cormickem v čele,
- pro námořní síly v prostoru průlivu La Manche a Severního moře „Velitelství průlivu La Manche“,
- pro prostor Severní Ameriky „Skupina USA — Kanada“,
- a pro prostor Středního Východu je s velkými potížemi budováno „Velitelství Středního Východu“.

Každé z těchto „spojeneckých“ velitelství má další podřízená velitelství. Ve štábech jsou zástupci jednotlivých národností. Pro vybavení všech těchto výborů a velitelství je použito velkého počtu důstojníků různých národností, různého výcviku a s různými národními zájmy. Činnost těchto štábů naráží pro uvedené rozdílnosti na velké potíže. Proto vytvořil generál Eisenhower ještě před svým odchodem z funkce vrchního spojeneckého velitele v Evropě v roce 1952 speciální vysoké učiliště, t. zv. „Kolej obrany Severoatlantického bloku“ („Collège NATO“), pro speciální přípravu štábních důstojníků spojeneckých velitelství. Kolej má sídlo v Paříži při francouzské válečné škole, je však řízena po vojenské stránce „Stálým výborem“ z Washingtonu. Studium trvá 6 měsíců a počet posluchačů je 50 plukovníků nebo generálů (po 3 až 5 z jednotlivých členských států).

Podle informace o této koleji, uveřejněné v časopise „Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift“ číslo 12/1952, se tato kolej pokouší „denacionalisovat“ nebo „supranacionalisovat“ posluchače různých národností a určit jaké vlastnosti by měl mít vzorný štábní důstojník spojeneckého atlantického velitelství. Prozatím prý se kolej nezabývá úvahami

o společné vojenské doktríně atlantické spojenecké armády — není prý toho potřeby. Velký význam se přikládá navázání osobních kamarádských vztahů mezi vyššími štábními důstojníky různých národností.

Organisace vrchního spojeneckého velitelství v Evropě

Když byl v dubnu r. 1952 gen. Eisenhower vybrán americkými monopolisty za kandidáta na presidentský úřad, byl po něm dosazen na funkci vrchního velitele v Evropě celému světu z Koreje smutně známý „morový generál“ Matthew Ridgway.

Vojenské kontingenty členských států jsou rozděleny do tří vojenských oblastí, podřízených přímo Ridgwayovi. Oblasti jsou organisovány podle úkolů pro ně předvídaných. Ridgwayovi je také přímo podřízena středomořská spojenecká flotila, v jejíž čele je anglický admirál Mountbatten se sídlem na Kypru.

Severní oblast tvoří Skandinávie a Dánsko.

Těžištěm vojenských operací v tomto prostoru je severní část Norska a výjezdy z Baltského moře do Severního. Podle zkušeností z druhé světové války znamená severní Norsko v rukou protivníka nejen kontrolu námořních cest z Ameriky do Evropy, ale i ohrožení veškeré evropsko-americké lodní dopravy. Celý prostor má nedostatek průběžných komunikací. Proto lze podle amerických názorů v tomto prostoru s výhodou použít zejména letectva a válečného námořnictva. Této koncepci odpovídá organisace velení severní oblasti.

Skandinávská oblast v rukou Velké Británie zabezpečuje jí životní existenci. Proto se podařilo britské vládě, aby byl jmenován vrchním velitelem této oblasti anglický admirál Brind. Stanoviště má v Oslo.

Vrchnímu veliteli severní oblasti jsou podřízeny:

- pozemní armáda norská, která má v míru dvě vyšší vševojskové jednotky asi v rozsahu brigád, z nichž jedna je umístěna v severním a druhá v jižním Norsku. Za mobilisace má postavit dalších 9 brigád, které jsou v míru jen rámcové;
- pozemní armáda dánská, která měla v roce 1952 dvě pěší divise a do roku 1954 má postavit ještě jednu záložní divisi;
- americké letectvo umístěné na amerických základnách ve Velké Británii, Norsku a Dánsku pod velením amerického generála;
- britská severoatlantická flotila a válečné loďstvo norské a dánské, jimž velí přímo britský vrchní velitel severní oblasti.

Norské a dánské pozemní armádě velí vlastní generálové.

Za války je počítáno s posilami především námořních sil a leteckých jednotek ze Spojených států, Kanady a Velké Británie a snad i s některými britskými záložními divisemi t. zv. „teritoriální“ armády.

Střední oblast tvoří prostor od dánských hranic až po Alpy, to je Západní Německo, Holandsko, Belgie, Lucembursko, Francie, Portugalsko a americké základny ve Španělsku.

Z těchto zemí je nejdůležitější Západní Německo, které má být pilířem celého Severoatlantického bloku. Jeho význam záleží v početnosti lidského potenciálu — 48 milionů lidí — a v jeho mohutném těžkém průmyslu v Poruří. Vybudováním a plným využitím jeho válečného potenciálu má se stát Západní Německo hlavním nástupištem v Evropě proti Sovětskému svazu.

Další důležité země střední oblasti jsou: Francie s přístavy a dobrou komunikační sítí, představující americké zápolí v Evropě, dále pak Portugalsko a Španělsko s významnými leteckými a námořními základnami.

Důležitost celé střední oblasti zvyšuje také velký a vyspělý průmysl v Belgii, Poruří, Sársku a ve Francii, velké nerostné bohatství a bohatá komunikační síť. Američanům se podařilo zorganizovat v této oblasti tak zvanou „Evropskou uhelnou a ocelářskou unii“. Do této unie byl zapojen veškerý uhlerný a hutní průmysl šesti států — Západního Ně-

mecka, Francie, Belgie, Lucemburska, Holandska a Italie. Rozhodující postavení v ní mají západoněmečtí průmysloví magnáti ovládaní americkými monopoly..

Vojenské síly střední oblasti mají především zabezpečit porurskou základnu těžkého průmyslu, která má sloužit plánovaným agresivním cílům amerických imperialistů.

Od Eisenhowerova nástupu v dubnu 1951 do dnešní doby počet imperialistických divisi v této oblasti se zčtvěnasobil.

Pozemní armáda, které velí jako celku francouzský generál Juin (VS Versailles), je učleněna do dvou skupin armád. Hranice mezi nimi probíhá všeobecně na čáře Kassel—Aachen.

Severní skupina armád, které velí britský generál, je složena ze čtyř britských divisi (z toho jedné pěší a třech obrněných), ze třech belgických divisi (z toho dvou pěších a jedné obrněné), z jedné holandské pěší divise a z jedné samostatné kanadské pěší brigády. Celkem má tudíž severní skupina čtyři pěší divise, jednu samostatnou pěší brigádu a čtyři obrněné divise.

Ke zvýšení bojeschopnosti zavázala se Belgie, že dodá v mobilisaci ještě jednu záložní divisi, Holandsko jednu pěší divisi a Velká Británie se zavázala provést do konce roku 1952 opatření, která umožní zmobilisovat jednotky teritoriální armády v hodnotě dvanácti divisi nejpozději do 30 dní po vyhlášení mobilisace, z nichž jedna část bude určena pro severní skupinu armád. Kanada je ochotna poslat do Evropy v čas potřeby další samostatnou pěší brigádu.

Letectvo severní skupiny armád tvoří 2. spojenecká taktická letecká armáda s počtem asi 500 bojových letounů.

Jižní skupina armád, které velí americký generál, je složena z vojsk 7. americké a 1. francouzské armády a ze 4. spojovací taktické letecké armády v celkové síle asi 850 bojových letounů.

7. americká armáda v Německu má celkem pět divisi (čtyři pěší a jednu obrněnou) a tři obrněné skupení. (Obrněné skupení je složeno z jednoho obrněného pluku, t. j. 51 středních tanků a 54 průzkumných tanků, jednoho mechanizovaného praporu a jednoho oddílu samohybných houfnic ráže 105 mm.)

1. francouzská armáda má na území Německa celkem čtyři divise, a to dvě pěší a dvě obrněné a ve Francii na samých německo-francouzských hranicích další pěší divisi.

Ve Francii jsou vrchnímu veliteli střední oblasti k dispozici další dvě pěší divise, jedna obrněná divise a jedna divise letecké pěchoty.

Kromě toho jsou ve Francii ještě tři pěší divise neúplné, které měly být bojeschopné do konce roku 1952. Stáv jejich živých sil a bojové techniky však zatím nepřekračuje 50%.

Úloha portugalských vojenských sil je v koncepci vojenské soustavy Severoatlantického bloku celkem bezvýznamná. Pro USA jsou nepostradatelné letecké a námořní základny v Portugalsku, na Azorech a na africkém pobřeží.

Ve Španělsku, které je dnes ještě neoficiálním členem bloku, jde především o letecké a námořní základny.

Z počtu sil v nejdůležitější střední oblasti bez aktivní účasti německé armády vyplývá, že američtí imperialisté zde nejsou t. č. schopni vést útočnou válku. Německé divise jsou jejich největší nadějí při uskutečňování plánu podstatného zvýšení válečného potenciálu střední oblasti.

K současně ofensivní nemohoucnosti střední oblasti přispívá také značnou měrou odpor pracujícího lidu, který pod vedením svých stran bojuje proti jakémukoli válečnému dobrodružství. Svědčí o tom na př. úspěšný boj belgického lidu proti prodloužení základní vojenské služby na 24 měsíců.

K uskutečnění svých výbojných plánů musí američtí imperialisté prosadit a provést úplnou remilitarisaci Západního Německa, které podle svého počtu obyvatelstva může postavit 60 až 80 divisi.

Jako styčný oddíl s jižní oblastí je v západním Rakousku — v Alpách — t. zv. „taktické

velitelství", složené z jednoho pěšího pluku, jednoho obrněného průzkumného praporu a jednoho dělostřeleckého oddílu 105mm houfnic.

Jižní oblast. Do jižní oblasti patří Itálie, Řecko, Turecko, severní Afrika a prakticky také Jugoslavie.

Při formování jižní oblasti došlo k velkým rozporům mezi jednotlivými zeměmi, z nichž jen některé byly odstraněny.

Při vstupu Řecka a Turecka do bloku došlo k rozporu mezi těmito státy a Itálií, protože Řecko a Turecko nechtěly své divise podřídit italskému velení.

V poslední době se podařilo vyřešit vleklý rozpor mezi Spojenými státy a Velkou Británií v otázce velení loďstvu ve Středozemním moři. Velká Británie prosadila svého admirála jako vrchního velitele středomořského loďstva a jeho podřízení přímo Ridgwayovi a nikoli vrchnímu veliteli jižní oblasti.

Největším problémem je urovnání vztahu mezi Itálií a Jugoslavií v otázce Terstu.

Tu se velmi příkře proti sobě stavějí zájmy Itálie proti bloku Jugoslavie, Řecka a Turecka.

Vzhledem na tyto rozpory musejí být také voleny vojenské úkoly jednotlivých armád jižní oblasti.

Úkol italské pozemní armády je zaměřen především na válečné operace v Alpách a Rakousku. Pro vojenské operace v ostatních částech jižní oblasti je počítáno z italských prostředků jen s válečným loďstvem a letectvem.

Získáním Řecka a Turecka a neoficiálně i Jugoslavie do vojenské soustavy Severoatlantického bloku bylo strategické plánování Pentagonu rozšířeno až k sovětské kavkazské hranici.

Vrchním velitelem jižní oblasti je americký admirál Carney. Jeho VS je v Neapoli.

Jsou mu podřízeny:

- italská armáda o šesti divisích a jedné brigádě pod velením italského generála,
- spojená řecko-turecká armáda pod velením amerického generála Wymana v Izmiru v hodnotě asi dvaceti až dvacetiosmi divisí,
- jugoslávská armáda v dnešní hodnotě asi dvaceti až dvacetipěti divisí,
- spojenecká taktická letecká armáda pod velením amerického generála Schlattera,
- 6. americká námořní flotila podřízená přímo admirálu Carneyovi.

Středomořská flotila, složená z loďstva britského, francouzského, italského, řeckého a tureckého, je svěřena britskému admirálu Mountbattenovi a je podřízena přímo Ridgwayovi.

Vzájemné rozpory mezi jednotlivými státy mají být vyřešeny rozdělením Středomoří na regionální oblasti podle jednotlivých zemí.

Vrchní spojenecké velitelství Atlantiku

Vrchní spojenecké velitelství Atlantiku má zajistit v případě války bezpečnost plavby mezi Amerikou a Evropou a vedení námořní války v Atlantiku a v Severním moři.

Vrchnímu veliteli, americkému admirálu Mc Cormickovi, podléhají veškeré americké námořní jednotky umístěné v námořních základnách na atlantickém pobřeží Spojených států, v Biskajském zálivu, v afrických přístavech a veškeré kanadské loďstvo a letectvo.

Velitelství průlivu La Manche

Úkolem velitelství je zabezpečení spojení mezi pevninou a britskými ostrovy a podpora námořních a leteckých sil umístěných v severní oblasti.

Veliteli průlivu La Manche, britskému admirálu Creasymu, jsou podřízeny britská domácí a francouzská atlantická flotila, jakož i britské letectvo umístěné v Anglii.

Armády Severoatlantického paktu jsou vyzbrojovány americkým a kanadským válečným materiálem.

Převážná část válečného materiálu, vyjímajíc letecký, je dodávána na úvěr v rámci „vojenské pomoci“, z velké části byl vyroben za druhé světové války. Dodávkami spojeným vyprazdňují Spojené státy a Kanada své sklady staršího válečného materiálu a umožňují svým trustům výrobu zbraní nových, které si však oba státy ponechávají nejprve pro sebe.

K plynulému zásobování spojenců a svých vlastních vojsk ve střední oblasti okupovaly Spojené státy velké části francouzského území a proměnily je ve svůj týl. Zřídily v Orleansu t. zv. „velitelství týlových skupin“. Toto velitelství týlových skupin se skládá: — z velitelství skupiny pásma základen — VS La Rochelle, z velitelství předsunutého pásma — VS Verdun a z armádních skladů v Kaiserslauternu.

Pro zásobování Itálie a jednotek v Rakousku získaly Spojené státy italský přístav Livorno, z něhož vybudovaly další svou základnu.

Britský a kanadský materiál je dopravován do britských základen v Rotterdamu, Amsterdamu a Antverpách.

Nevyřešenou dosud otázkou materiálního zabezpečení vojsk je otázka standardisace válečného materiálu. Na pařížské konferenci v prosinci minulého roku bylo konstatováno, že je nutno celkem standardisovat 164 typů různé výzbroje. Standardisace naráží na neústupnost jednotlivých států, zejména Velké Britannie a Francie, které chtějí prosadit výrobu vlastních zbraní.

Na zasedání Severoatlantické rady v Paříži v prosinci 1952 bylo konstatováno, že plán výstavby armád stanovený na lisabonské konferenci v únoru 1952 nebyl zcela splněn. Z plánovaných 31 aktivních vyšších jednotek bylo do konce roku 1952 úplně postaveno 27 a čtyři jsou vybudovány jen asi na 50%.

Plán nesplnila Francie, která místo dvanácti úplných divisí má jen devět úplných a tři neúplné divise asi s 50% početním stavem, a Holandsko, které místo třech divisí postavilo jen dvě neúplné.

Velká Britannie, která měla postavit dvě divise, prosadila snížení závazku na dvě brigády. Další požadavek připravení 12 záložních (teritoriálních) divisí Velká Britannie splnila. Pouze Belgie a Itálie splnily své závazky na 100%.

Na zmíněné pařížské konferenci měl být stanoven výzbrojní plán na rok 1953.

Zástupci neamerických členských států vystupovali na konferenci s požadavkem snížení výzbrojního plánu. Protože američtí zástupci nebyli pro blížící se změnu vlády více kompetentními k jakýmkoli změnám programu, byla otázka výzbrojních plánů na rok 1953 odsunuta pro příští konferenci Rady severoatlantického bloku, která se bude pravděpodobně konat v dubnu 1953.

Závěr

Vojenská soustava Severoatlantického bloku je útočným nástupem amerických monopolistů proti táboru demokratickému a stává se prostředkem k rozšíření amerického trhu na celý zbytek kapitalistického světového trhu.

Severoatlantického bloku využívá americký imperialismus jako nástroje finančního, politického a vojenského zotročení kapitalistických zemí.

Přes veškeré snahy podněcovatelů nové světové války je stav vojenské soustavy Severoatlantického bloku v celku žalostný. Je to způsobeno především tvrdým odporem pracujícího lidu všech kapitalistických zemí proti politice válečného dobrodružství.

Největší zárukou toho, že boj o zachování míru bude vítězný, spatřují všichni mírumilovní lidé světa v neustále vzrůstající hospodářské, morální a vojenské síle Sovětského svazu a zemí tábora míru.